

ným vyhovením odvolania st'-ľovho uznal st'-ľa vinným priestupkom § 12 cit. vlád. nar. jedine len preto, že st'-ľ začiatkom decembra 1930 obchádzal vo veci sčítania domy a byty Františkovej L. a Ľudevita a Kolomana B., — že žal. úrad dospel k tomu, že st'-ľ prekročil len zákaz svrchu sub 1. uvedený. Tomuto nasvedčuje i tá časť odôvodnenia nap. rozhodnutia, v ktorej žal. úrad vyslovuje, že ostatné st'-ľovi za vinu kladené činy nespádajú pod ustanovenia § 12 cit. vlád. nar. a nemôžu byť považované za trestné činy v smysle tohoto ustanovenia.

Lež z nap. rozhodnutia nie je vôbec patrné, na základe akých skutkových okolností a na základe akých právnych úvah dospel vlastne žal. úrad k záveru, že činnosť st'-ľovi za vinu kladená je takým obchádzaním domov a bytov vo veci sčítania, ktoré je podľa odst. 2 § 6 zák. č. 47/1927 Sb. a odst. 2 § 12 vlád. nar. č. 86/1930 Sb. trestné. Vtedy ale nie je nap. rozhodnutie odôvodnené po stránke skutkovej a právnej s tou jasnosťou a určitosťou, ktorej je treba, aby sa strana mohla proti nap. rozhodnutiu účinne hájiť, a aby nss mohol spoľahlive preskúmať nap. rozhodnutie po stránke jeho zákonitosti, a trpí preto nap. rozhodnutie podstatnou vadou.

Č. 11.535.

Stavební právo (Morava). — Řízení správní. — Řízení před nss-em: I. Proti rozhodnutí okresního úřadu, jímž bylo popřeno, že nastal případ devoluce podle § 136 a) mor. stav. řádu (zák. č. 64/94 ve znění zák. č. 44/1914 mor. z. z.), je přípustno odvolání k zemskému úřadu. — II. Rozhodnutí okr. úřadu jako instance rekursní ve věcech stavebních (na Moravě) není konečným.

(Nález ze dne 7. listopadu 1934 č. 20.783.)

Prejudikatura: Srv. Boh. A CCCCXLVII/33, 10597/33, 10656/33, opačně srv. Boh. A CCCCXXII/32, 9929/32, 9930/32, 10150/32.

V ě c: František N. v J. proti okresnímu úřadu v Hranicích a proti zemskému úřadu v Brně o stavební povolení.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Hranicích z 28. května 1932 zrušeno bylo usnesení obecního zastupitelstva v J., jímž bylo zamítnuto st-lovo odvolání proti stavebnímu povolení udělenému nižší správní stolicí k přestavbě jeho domu čp. 25 v J. za určitých jemu nepříznivých podmínek, pro formální vadu sběhlou ve výroku první stolice. Současně odepřel okr. úřad vyhověti žádosti st-lově, aby o věci rozhodl okr. úřad cestou devoluce sám. Tento svůj výrok odůvodnil okr. úřad v ten smysl, že st-l nepodal o povolení k stavbě písemné žádosti resp. svou podanou žádost vyzvedl a odebral, takže okr. úřad nemohl postupovati podle § 136 a) mor. stav. řádu.

K odvolání st-lovu, jež se týkalo jedině výroku naposled zmíněného, odmítl zem. úřad nař. výměrem z 27. září 1932 st-lovo odvolání, avšak

rozhodnutí okr. úřadu zároveň zrušil pro nezákonnost, ježto k němu bylo připojeno právní poučení o možnosti odvolati se k zem. úřadu, ač šlo o věc stavební, ve které rozhoduje okr. úřad podle nař. č. 96/1928 s konečnou platností. Pokud pak odvolání st-lovo bylo podle výměru zem. úřadu dozorčí stížností, bylo uloženo okr. úřadu, aby rozhodl o odvolání st-lovu proti usnesení obecního zastupitelstva ze 6. srpna 1929, jímž byl potvrzen st-li daný příkaz, aby odstranil zeď postavenou bez stavebního povolení. K tomu bylo podotknuto, že devoluce podle § 136 a) stav. řádu v daném případě nenastala, ježto dozorčí stížnost nebyla podána přímo u okr. úřadu a kromě toho též u obecní rady v J.

Okr. úřad, intimuje toto rozhodnutí zem. úřadu st-li, opakoval v novém výměru z 10. října 1932, stížností rovněž naříkaném, své rozhodnutí z 28. května 1932, pokud jím bylo usnesení obecního zastupitelstva v J. o udělení stavebního povolení st-li za určitých podmínek zrušeno, načež z věcných důvodů zamítl odvolání st-lovo proti usnesení obecního zastupitelstva v J. ze 6. srpna 1929. Výměr je ve svém celku označen jako konečný.

Jednaje o stížnosti, která je namířena jak proti vlastnímu obsahu rozhodnutí okr. úřadu tak i proti obsahu rozhodnutí zem. úřadu v něm citovanému, konstatoval soud především, že výměr zem. úřadu byl st-li intimován teprve výměrem okr. úřadu, jímž bylo vzhledem k tomu, že zem. úřad původní výměr tohoto úřadu zrušil pro nezákonnost, znovu o odvolání st-lovu proti usnesení obecního zastupitelstva v J. rozhodnuto. Není tedy překážky, jež by s hlediska § 14 zák. o ss bránila přezkoumání nař. rozhodnutí zem. úřadu.

Zabýváje se pak námitkou stížnosti, která obrací se proti tomuto rozhodnutí zem. úřadu, musel soud nejprve zjistiti, proti které části zmíněného rozhodnutí stížnost čelí. Tu pak je patrné, že stížnost vytýká nezákonnost nař. rozhodnutí zem. úřadu, pokud jím bylo vysloveno, že nenastala v daném případě devoluce rozhodování na okr. úřad podle § 136 a) mor. stav. řádu (zák. č. 64/1894 z. z. mor. ve znění zák. č. 44/1914 z. z. mor.), ježto stížnost dozorčí nebyla podána podle § 136 a) I. 1. cit. stav. ř. přímo u okr. úřadu a kromě toho u obecní rady obce J. Stížnost namítá, že žal. úřad přehlédl, že okr. úřad již výměrem z 5. května 1930, který je pravoplatný, nařídil starostovi obce vyřízení žádosti o stavební povolení do 14 dnů, kterážto lhůta však nebyla obecními orgány dodržena, takže nastala devoluce v rozhodování na okr. úřad.

Žal. úřad učinil výrok, který je touto námitkou stížnosti potírán v oné části svého rozhodnutí, jež je označena jako rozhodnutí o dozorčí stížnosti. Než nss, zkoumaje povahu této části nař. rozhodnutí, shledal, že nejde tu o vyřízení dozorčí stížnosti zem. úřadem v prvé stolici, nýbrž o rozhodnutí druhé stolice správní, vyvolané řádným opravným prostředkem dotčené strany. Výměr okr. úřadu z 28. května 1932 odepřel totiž st-li rozhodnutí tohoto úřadu na základě § 136 a) stav. řádu z určitého důvodu. Proti tomu se st-l bránil u vyšší správní stolice. Nazval sice svou obranu rozkladem po případě stížností. Z tohoto nepřesného názvu nelze však nijak usuzovati, že si přál vyvolati pouze dozorčí zá- krok vyššího úřadu, a nikoli revisi napadeného výroku instancí odvolací. Proti rozhodnutí okr. úřadu, jímž bylo popřeno, že nastal případ

devoluce podle § 136 a) stav. ř., je pak za daného právního stavu přípustné odvolání k vyšší správní stolici, jak vychází z těchto úvah: Podle cit. § 136 a) I. 3. mor. stav. ř. má zem. výbor, neuzná-li, že devoluce nastala, zpravit o tom obecní radu a st-le. Tato kompetence zem. výboru přešla podle § 5 zák. č. 125/1927 na zem. úřad, s něhož byla podle § 1 odst. 1 č. 2 lit. c) nař. č. 96/1928 přenesena na okresní úřady. Podle právního názoru administrativního plena nss-u z 22. května 1933, jak byl vyjádřen na př. v nál. Boh. A 10597/33 a 10656/33, byla však nařízením č. 96/1928 na okresní úřady přenesena pouze věcná kompetence; není proto okr. úřad v těchto věcech instancí konečnou, nýbrž podle čl. 8 zák. č. 125/1927 je přípustno odvolání na zem. úřad. V daném případě jeví se tudíž nař. rozhodnutí zem. úřadu jako rozhodnutí vyřizující odvolání st-lovo proti výroku okr. úřadu, jímž nebyla shledána příčina k použití dozorčího práva ve smyslu § 136 a) I. 3. stav. ř. Takové rozhodnutí je ovšem s hlediska čl. 8 zák. č. 128/1927 konečné a tudíž také nss-em přezkoumatelné.

Námítku, shora reprodukovanou, vznesl st-l již v odvolání, avšak žal. úřad nezaujal k ní žádného stanoviska, opřev svůj zamítavý výrok o zcela nový důvod. Stížnost však vytýká, že příslušný úřad prvé stolice (okr. úřad) o tom, že devoluce nastala, již pravoplatně rozhodl, což žal. úřad, jak stížnost právem uvádí, přehlédl. Ježto žal. úřad neodpověděl v tomto směru na shodnou námítku st-lova odvolání, znemožnil soudu přezkoumati právní názor žal. úřadu v této věci. Tím však dopustil se žal. úřad podstatné vady řízení, k níž byl patrně sveden svým základním nazíráním na st-lovo odvolání, pojímaje je v příslušné části jako pouhou dozorčí stížnost, kteréžto nazírání, jak bylo výše vyloženo, je mylné. Nezbylo proto nežli nař. rozhodnutí v této jeho části zrušiti podle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení.

Nař. výměr okr. úřadu, jímž meritorně bylo rozhodováno ve věci stavební, je označen jako konečný. Stalo se tak vzhledem k rozhodnutí zem. úřadu, jež vychází v této věci ze stanoviska, že nařízením č. 96/1928 byla na okresní úřady přenesena působnost zem. úřadu, která příslušela dříve zem. výboru, pokud tento rozhodoval o stížnostech, odvoláních a námitkách proti rozhodnutím a opatřením orgánů obecních. Tím bylo podle tohoto názoru na okresní úřady přeneseno i rozhodování o odvoláních ve věcech stavebních, jež příslušelo dříve v poslední stolici zem. výboru. Bylo-li však konečným rozhodnutí býv. zem. výboru, jest podle tohoto názoru konečným i rozhodnutí okr. úřadu, jde-li o rozhodnutí, kterým okr. úřad rozhoduje ve věci jako instance rekursní. Tento názor je ovšem ve shodě s nálezy tohoto soudu Boh. A 9929/32, 9930/32 a 10150/32, které v souhlase s usnesením odborného plena z 25. dubna 1932 vyslovily právní názor, že přenesení rozhodovací pravomoci nařízením č. 96/1928 s úřadu zemského, který rozhodoval ve věci s platností konečnou, na úřady okresní zahrnuje v sobě veškerá práva příslušející zemskému úřadu a tedy i právo rozhodovati s platností konečnou. Avšak tento právní názor byl podle § 10 jedn. ř. pro ss podroben revisi v administrativním plenu, výše zmíněném, z 22. května 1933, které dospělo k závěru, že v podobných věcech není okr. úřad instancí konečnou, nýbrž že je proti jeho rozhodnutí přípustné podle čl. 8 zák. č. 125/1927 odvolání na zem. úřad. V podrobnostech odka-

zuje se podle § 44 jedn. ř. pro ss na citované již nál. Boh. A 10597/33 a 10656/33.

Stížnost ovšem nevytýká ani rozhodnutí zem. úřadu ani rozhodnutí okr. úřadu v tomto směru rozpor se zákonem. Avšak soud musí svou příslušnost zkoumati podle § 4 zák. o ss z povinnosti úřední a nemůže vzhledem k § 5 zák. o ss přezkoumávati rozhodnutí o věci, jež nebyla dosud v administrativním pořadu vyřízena.

V daném případě nebyl okr. úřad konečnou instancí, neboť podle toho, co bylo uvedeno, bylo proti jeho rozhodnutí přípustné odvolání k zem. úřadu. Pak by však stížnost byla nepřipustná a měla by býti proto podle § 5 zák. o ss odmítnuta. Avšak nař. rozhodnutí vystupuje oproti st-li jako výrok poslední přípustné správní stolice, jsouc opatřeno právním poučením, že není proti němu opravného prostředku. Nelze proto stížnost prostě odmítnouti. Ježto pak právním poučením, jež — jak bylo řečeno — není ve shodě se zákonem, byl st-l uveden v omyl, což zakládá podstatnou vadu řízení, bylo nutno nař. rozhodnutí okr. úřadu zrušiti podle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení, aniž bylo možno zabývati se meritorními námitkami stížnosti.

K tomu budiž podotknuto, že konečný návrh stížnosti, aby nss rozhodl, že obec J. je povinna st-li udělit stavební povolení, aneb aby nařídil, že nižší stolice nemohou od 5. května 1930 učiniti nějakého právně účinného opatření nebo rozhodnutí a že veškerá rozhodnutí těchto nižších stolic pozbývají právní účinnosti, jeví se s hlediska §§ 6 a 7 zák. o ss nepřipustným.

Č. 11.536.

Stavební právo (Čechy): § 25 odst. 3 čes. staveb. řádu má na zřeteli pouze spory (o postup pozemků) mezi obcí na jedné a parcelantem, resp. stavebníkem a adjacentem na straně druhé.

(Nález ze dne 7. listopadu 1934 č. 20.836.)

V ě c: JUC. Karel Č. v S. (adv. Dr. Josef Herain z Prahy) proti ministerstvu veř. prací o odevzdání pozemků na ulice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze dne 20. ledna 1930 žádal st-l zem. úřad v Praze, aby přikázal obci S., aby zavedla knihovní pořádek o pozemcích, které v důsledku rozparcelování pozemků v t. zv. Pražské čtvrti ve S. jsou určeny na ulice, aby se postarala o odevzdání jich obci do veřejného statku, zejména aby přiměla stavebníky k splnění povinnosti odevzdati pozemky potřebné na ulice tak, jak se k tomu zavázali v řízení o stavbách povolených jim na těchto pozemcích. Příslušnost zem. úřadu rozhodnouti o této žádosti odůvodňoval st-l jednak tím, že zem. úřadu přísluší dozorčí právo nad obcemi, jednak že je podle § 25 odst. 3 čes. stav. řádu povolán rozhodovati v záležitostech odstupování pozemků na ulice. Věcnou oprávněnost své žádosti opíral pak st-l o tvrzení, že jemu jako tehdejšímu i dosavadnímu vlastníku těch částí pozemků, které tvoří budoucí ulice, a jako účastníku při stavebních řízeních v postavení